

PLACETA DE L'ORAT

LA GATERA

Haureu sentit dir més d'una vegada que els jocs dels xiquets estan inspirats en els quefers dels majors. Açò que vaig a contar-vos va nàixer de l'observació d'un servei municipal que els xiquets de la Plaça de l'Orat véiem quasibé cada dia: la recollida dels gossos solts, tant si aquests volien com si no, per un funcionari anomenat «el perrero». La caça i captura del gos es feia mitjançant un llaç escorredor que empresonava el pobre animal pel coll amb la finalitat de fer-lo parar a dins d'un carro tancat i que coneixíem amb el nom de «la perrera». Després d'açò, si l'amo del ca volia recuperar-lo havia d'anar al pati de l'Ajuntament on li feien pagar cinc duros a canvi del gos. Cas que ningú no s'interessava pel desgraciat presoner, deien els xiquets més enterats, aquest era sacrificat i passava a millor vida. Açò ens posava els pèls de punta, perquè hi havia qui assegurava que la manera de desfer-se de l'animal era cremant-lo viu dins d'un forn.

Ondi! Això és negoci, tu!, vam pensar els xiquets de la Placeta de l'Orat. ¿Vos heu donat compte de la quantitat de gats que van tan tranquils pel carrer sense que ningú no els diga res? ¿Hi ha dret que els gats pixin i embruten com si foren els amos del poble mentre els pobres gossos cauen a mans del «perrero»? Això no està gens clar. Si els gossos no poden anar solts, els gats tampoc. I d'això ens n'encarregarem nosaltres. O siga, anem a fer una «gatera» i arplegarem tots els gats que hi haja pel carrer. Després vindrà la part més fàcil: si les ames els volen recuperar, hauran de pagar-nos un duro per gat o no el voran més.

La idea no estava gens malament. A part de la indubtable labor cívica que portariem a terme hi havia la possibilitat d'un negoci honrat i productiu, sense oblidar que el joc que es presentava era d'allò més divertit. Quasi res! Acabàvem d'inventar la «gatera»! Clar que per la nostra imaginació mai no va passar la idea de cremar els gats que no foren reclamats per ningú. Es veu que estàvem ben civilitzats dins d'un ordre, o que pensàvem en la impossibilitat d'una mala marxa del negoci. Allò no podia fallar de cap de les maneres: gat agarrat, multa cobrada.

Dit i fet. La nostra «gatera» era un caixó que ens van donar a una tenda del veïnat. Li van fer porta i tot. El llaç capturador era de corda i el mànec de fil d'aram. Sempre hi havia algun gat que es refeia i arrapava com un condemnat, com si no comprenguera que estàvem laborant pel bé ciutadà, però la nostra professionalitat anava acompanyada d'una gran dosi de bona voluntat i superàvem fàcilment els inconvenients de la faena. I així, anant fent sense desmai, va aplegar l'hora que ja teníem tres o quatre gats i era qüestió de passar a la segona part, o siga la d'anar casa per casa, cosa no massa difícil ja que, si bé els animallets no portaven matrícula identificadora al llom, ens eren vells coneguts del carrer. Ara només calia parlar amb l'ama i demanar l'import de la multa d'un duro.

Quan va vindre l'hora d'anar a avisar a la primera ama d'un gat —perquè nosaltres no érem tan desconsiderats com els de l'Ajuntament que ni avisaven ni res, sinó que féiem el servei a domicili i informàvem el ciutadà dels seus drets i obligacions— la cosa ja no va anar tan bé. La primera a qui vam oferir la nostra bona disposició, una tal «sinyo» Maria, no va voler ni va saber comprendre el nostre gran esforç per fer una ciutat més neta i habitable, sense animals per la via pública. Quan li vam dir allò de: «Sinyo» Maria, el seu gat anava solt pel carrer i això està prohibit per l'Ajuntament. Done gràcies a Déu que no li l'haja agarrat el «perrero» perquè li l'hauria cremat viu. Nosaltres el vam caçar i ara el tenim a la nostra «gatera». Així és que, si vol tornar a vore'l, haurà de pagar-nos un duro de multa a canvi de la faena de caçar-lo.

Jo no sé quina cosa va anar més ràpida, si la granera de la «sinyo» Maria o les seues paraules rabioses i plenes de mala bava. Allò no pareixia una dona, sinó un llamp o un dimoni baixat de l'inferrn. Mentre ens amollava unes fortes granerades, que nosaltres esquivàvem com millor podíem, no parava de dir-nos: Poquesvergonyes! Maleducats! No teniu punts ni vergonya! Això vos ensenyen a l'escola? No teniu modus ni criança! Si jo vos agarre voreu! Torneu-me el meu gat ara mateix!

I ací mateix va acabar la nostra experiència de la «gatera». Desanimats i confosos, vam amollar el gat de la «sinyo» Maria i tots els altres que teníem, sense gosar tornar a mamprendre la faena d'avisar les respectives ames, no fóra cosa que acabàrem fotuts i calents. Xiquets com érem, vam caure en el desànim a la primera de canvi sense saber sobreposar-nos al primer fracàs, diguem-ne, comercial. Potser ens va fallar un estudi previ de mercat i una previsió en conseqüència. O, i això també és possible, hauríem d'haver començat fent un bàndol advertint els ciutadans de la Placeta de l'Orat de la prohibició de tindre els gats solts pel carrer. O també, tot pot ser, haver començat demanant-li la concessió del servei a l'Ajuntament.

El que està vist, i d'això no pot haver dubte, és que la gent major no sap apreciar la bona voluntat de la gent jove per a resoldre problemes comunitaris. ¿Vos imagineu per un moment que l'experiència haguera acabat en bé? Ara podríem presumir de ser el primer poble d'Europa i de tot el món en donar solucions adequades al problema dels gats pel carrer. I ara els estrangers ens copiarien el sistema a canvi de divises per la patent corresponent.

De vegades, una simple granera pot desviar el curs de la història. Podeu estar-ne convençuts.

VICENT FAUSTO

